Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА ОБЩИЯ СЪД (първи разширен състав)

15 януари 2025 година*

„Обща външна политика и политика на сигурност — Ограничителни мерки, приети с оглед на действията на Русия, дестабилизиращи положението в Украйна — Списъци на лицата, образуванията и органите, на които се налагат ограничителни мерки — Включване и запазване на наименованието на жалбоподателя в списъците — Право на изслушване — Задължение за мотивиране — Грешка в преценката — Пропорционалност — Свобода на стопанската инициатива — Жалба за отмяна“

По дело T-193/23,

MegaFon OAO, установено в Москва (Русия), представлявано от V. Villante, D. Rovetta, M. Campa, M. Moretto, M. Pirovano и B. Bonafini, адвокати,

жалбоподател,

срещу

Съвет на Европейския съюз, представляван от E. Nadbath и V. Piessevaux, в качеството на представители,

ответник,

подпомаган от

Европейска комисия, представлявана от M. Carpus Carcea, Цв. Георгиева и L. Puccio, в качеството на представители,

встъпила страна,

ОБЩИЯТ СЪД (първи разширен състав),

състоящ се по време на разискванията от: R. Mastroianni, изпълняващ функциите на председател, M. Brkan, I. Gâlea (докладчик), T. Tóth и S. L. Kalėda, съдии,

секретар: H. Eriksson, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството

предвид изложеното в съдебното заседание от 3 юли 2024 г.,

* Език на производството: френски.

постанови настоящото

Решение

1 С жалбата си на основание член 263 ДФЕС жалбоподателят, MegaFon OAO, иска отмяната, първо, на Решение (ОВППС) 2023/434 на Съвета от 25 февруари 2023 година за изменение на Решение 2014/512/ОВППС относно ограничителни мерки с оглед на действията на Русия, дестабилизиращи положението в Украйна (ОВ L 59 I, 2023 г., стр. 593) и Регламент (ЕС) 2023/427 на Съвета от 25 февруари 2023 година за изменение на Регламент (ЕС) № 833/2014 относно ограничителни мерки с оглед на действията на Русия, дестабилизиращи положението в Украйна (ОВ L 59 I, 2023 г., стр. 6) (наричани по-нататък заедно „първоначалните актове“), второ, на Решение (ОВППС) 2023/1517 на Съвета от 20 юли 2023 година за изменение на Решение 2014/512/ОВППС относно ограничителни мерки с оглед на действията на Русия, дестабилизиращи положението в Украйна (ОВ L 184, 2023 г., стр. 40, наричан по-нататък „актът от юли 2023 г.“), и трето, на Решение (ОВППС) 2024/422 на Съвета от 29 януари 2024 година за изменение на Решение 2014/512/ОВППС относно ограничителни мерки с оглед на действията на Русия, дестабилизиращи положението в Украйна (ОВ L 2024/422, наричан по-нататък „актът от януари 2024 г.“), в частта, в която всички тези актове (наричани по-нататък „обжалваните актове“) включват и запазват името му в списъците, приложени към Решение 2014/512/ОВППС на Съвета от 31 юли 2014 година относно ограничителни мерки с оглед на действията на Русия, дестабилизиращи положението в Украйна (ОВ L 229, 2014 г., стр. 13) и към Регламент (ЕС) № 833/2014 на Съвета от 31 юли 2014 година относно ограничителни мерки с оглед на действията на Русия, дестабилизиращи положението в Украйна (ОВ L 229, 2014 г., стр. 1) (наричани по-нататък „спорните списъци“).

I. Обстоятелствата по спора

2 Жалбоподателят е акционерно дружество, установено в Москва (Русия), което извършва дейност в сектора на телекомуникациите като оператор на телекомуникационни услуги и услуги за мобилна телефония.

3 Настоящото дело се вписва в контекста на ограничителните мерки, приети с оглед на действията, подкопаващи или застрашаващи териториалната цялост, суверенитета и независимостта на Украйна, и по-специално с оглед на военната агресия на Руската федерация срещу тази страна на 24 февруари 2022 г.

4 На 31 юли 2014 г., с оглед на сериозността на положението в Украйна, въпреки приетите през март 2014 г. ограничения за пътуване и замразяване на активи по отношение на определени физически и юридически лица, Съветът на Европейския съюз приема, на основание член 29 ДЕС, Решение 2014/512, за да въведе целеви ограничителни мерки в областта на достъпа до капиталовите пазари, отбраната, стоките с двойна употреба и чувствителните технологии.

5 На същата дата Съветът приема на основание член 215 ДФЕС Регламент № 833/2014, който съдържа по-подробни разпоредби, за да породят ефект изискванията на Решение 2014/512 — както на равнището на Съюза, така и в държавите членки.

6 Обявената цел на тези ограничителни мерки е Руската федерация да плати по-висока цена за действията си за подкопаване на териториалната цялост, суверенитета и независимостта на Украйна и да се насърчи мирното уреждане на кризата.

7 На 24 февруари 2022 г. Руската федерация започва военна операция в Украйна.

8 В този контекст и на основание член 29 ДЕС Съветът приема на 25 февруари 2022 г. Решение (ОВППС) 2022/327 (ОВ L 48, 2022 г., стр. 1), на 8 април 2022 г. — Решение (ОВППС) 2022/578 (ОВ L 111, 2022 г., стр. 70), и на 21 юли 2022 г. — Решение (ОВППС) 2022/1271 (ОВ L 193, 2022 г., стр. 196), като тези три решения изменят Решение 2014/512 (наричано по-нататък „измененото Решение 2014/512“). Освен това на основание член 215 ДФЕС той приема на 25 февруари 2022 г. Регламент (ЕС) 2022/328 (ОВ L 49, 2022 г., стр. 1), на 8 април 2022 г. — Регламент (ЕС) 2022/576 (ОВ L 111, 2022 г., стр. 1), и на 21 юли 2022 г. — Регламент (ЕС) 2022/1269 (ОВ L 193, 2022 г., стр. 1), като тези три регламента изменят Регламент № 833/2014 (наричан по-нататък „измененият Регламент № 833/2014“).

9 Член 3, параграфи 1 и 2 от измененото Решение 2014/512 предвижда:

„1. Забранява се пряката или непряката продажба, доставка, трансфер и износ на всякакви стоки и технологии с двойна употреба, изброени в приложение I към Регламент (ЕС) 2021/821 на Европейския парламент и на Съвета, на физически или юридически лица, образувания или органи в Русия или за употреба в Русия от граждани на държавите членки или от териториите на държавите членки, или чрез използването на плаващи под тяхно знаме кораби и техни въздухоплавателни средства, независимо дали тези стоки и технологии са с произход от техните територии.

2. Забранява се:

а) предоставянето на техническа помощ, брокерски или други услуги, свързани със стоките и технологиите, посочени в параграф 1, както и с предоставянето, производството, поддръжката и употребата на тези стоки и технологии, пряко или непряко, на физически или юридически лица, образувания или органи в Русия или за употребата им в Русия;

б) предоставянето на финансиране или финансова помощ във връзка със стоките и технологиите, посочени в параграф 1, за всякакви продажби, доставки, трансфер и износ на тези стоки и технологии, или за предоставянето на свързана с тях техническа помощ, брокерски услуги и други услуги, пряко или непряко, на физически или юридически лица, образувания или органи в Русия или за употребата им в Русия“.

10 Параграфи 4 и 5 от този член предвиждат следния разрешителен режим, който е възпроизведен по идентичен начин и в член 3а, параграфи 4 и 5 от измененото Решение 2014/512:

„4. Чрез дерогация от параграфи 1 и 2 от настоящия член и без да се засягат изискванията за получаване на разрешение, предвидени в Регламент (ЕС) 2021/821, компетентните органи могат да разрешат продажбата, доставката, трансфера или износа на стоки и технологии с двойна употреба или предоставянето във връзка с тях на техническа или финансова помощ за невоенна употреба и за невоенни крайни потребители, след като установят, че тези стоки

или технологии или свързаната с тях техническа или финансова помощ са: а) предназначени за сътрудничеството между Съюза, правителствата на държавите членки и правителството на Русия по чисто граждански въпроси; б) предназначени за междуправителствено сътрудничество в областта на космическите програми; в) предназначени за експлоатацията, поддръжката, преработването на горивото и осигуряването на безопасността на ядрения капацитет за граждански цели, както и за сътрудничеството по специално в областта на научноизследователска и развойна дейност, в областта на ядрената енергия за граждански цели; г) предназначени за осигуряването на морската безопасност; д) предназначени за граждански мрежи за електронни комуникации, които не са общодостъпни и които не са собственост на образувание, което е публично контролирано или с повече от 50 % публична собственост; е) предназначени за изключителното ползване от образувания, притежавани или контролирани самостоятелно или съвместно от юридическо лице, образувание или орган, регистриран или учреден съгласно правото на държава членка или на партньорска държава; ж) предназначени за дипломатическите представителства на Съюза, държавите членки и партньорските държави, включително делегации, посолства и мисии; з) предназначени за гарантирането на киберсигурността и информационната сигурност на физически и юридически лица, образувания или органи в Русия, с изключение на нейното правителство и на пряко или непряко контролираните от него дружества.

[…]

5. Чрез дерогация от параграфи 1 и 2 от настоящия член и без да се засягат изискванията за получаване на разрешение, предвидени в Регламент (ЕС) 2021/821, компетентните органи могат да разрешат продажбата, доставката, трансфера или износа на стоки и технологии с двойна употреба или предоставянето във връзка с тях на техническа или финансова помощ — за невоенна употреба и за невоенни крайни потребители, след като установят, че тези стоки или технологии или свързаната с тях техническа или финансова помощ са дължими по договор, сключен преди 26 февруари 2022 г., или по допълнителен договор, необходим за изпълнението на такъв договор, при условие че разрешението е поискано преди 1 май 2022 г.“.

11 Член 3, параграф 7 от измененото Решение 2014/512 предвижда:

„Когато взимат решение по исканията за разрешение, посочени в параграфи 4 и 5, компетентните органи не издават разрешение, ако имат основателни причини да смятат, че:

i) че крайният потребител може да е военен, да е посочено в приложение IV физическо или юридическо лице[, образувание или орган,] или че крайната употреба на стоките може да е военна, освен ако продажбата, доставката, трансферът или износът на стоките и технологиите, посочени в параграф 1, или предоставянето на свързана с тях техническа или финансова помощ не са разрешени съгласно член 3б, параграф 1, буква а)“.

12 Член 3а, параграф 1 от това решение гласи:

„1. Забранява се продажбата, доставката, трансферът или износът, пряко или непряко, на стоки и технологии, които биха могли да благоприятстват военния и технологичен напредък на Русия или развитието на нейния сектор на отбраната и сигурността, независимо дали са с произход от Съюза или не, на физически или юридически лица, образувания или органи в Русия — или за употреба в Русия“.

13 Член 3а, параграф 2 възпроизвежда текста на член 3, параграф 2 от измененото Решение 2014/512.

14 Член 3а, параграф 7 възпроизвежда текста на член 3, параграф 7 от измененото Решение 2014/512.

15 Член 3б, параграф 1 от измененото Решение 2014/512 гласи:

„По отношение на посочените в приложение IV физически или юридически лица, образувания или органи, чрез дерогация от членове 3 и 3а от настоящото решение — и без да се засягат изискванията за получаване на разрешение, предвидени в Регламент (ЕС) 2021/821 — компетентните органи на държавите членки могат да разрешат продажбата, доставката, трансфера или износа на стоки и технологии с двойна употреба и на стоки и технологии, посочени в член 3а от настоящото решение, или предоставянето във връзка с тях на техническа или финансова помощ, само след като са установили, че:

а) въпросните стоки или технологии или свързаната с тях техническа или финансова помощ са необходими за спешното предотвратяване или ограничаване на последиците на събитие, което е вероятно да има сериозно и съществено въздействие върху човешкото здраве и безопасност или върху околната среда; или

б) въпросните стоки или технологии или предоставянето на свързана с тях техническа или финансова помощ са дължими по договор, сключен преди 26 февруари 2022 г., или по допълнителен договор, необходим за изпълнението на такъв договор, при условие че разрешението е поискано преди 1 май 2022 г.“.

16 Член 2, параграфи 1, 2, 4 и 5 и член 2а, параграфи 1, 2, 4 и 5 от изменения Регламент № 833/2014 възпроизвеждат по същество текста съответно на член 3, параграфи 1, 2, 4 и 5 и член 3а, параграфи 1, 2, 4 и 5 от измененото Решение 2014/512. По същия начин член 2, параграф 7, член 2а, параграф 7 и член 2б от изменения Регламент № 833/2014 възпроизвеждат по същество съдържанието съответно на член 3, параграф 7, член 3а, параграф 7 и член 3б от измененото Решение 2014/512.

17 На 25 февруари 2023 г. Съветът приема първоначалните актове, като наименованието на жалбоподателя е включено в точка 499 от спорните списъци във всеки от тези актове.

18 Съгласно съображение 10 от Решение 2023/434, възпроизведено в съображение 4 от Регламент 2023/427, „96 образувания [са добавени в спорните списъци], а именно [списъците] на образуванията, пряко подкрепящи военно-промишления комплекс на Русия във военната ѝ агресия срещу Украйна, на които са наложени по-строги ограничения за износ на стоки и технологии с двойна употреба, както и на стоки и технологии, които биха могли да спомогнат за технологичното развитие на сектора на отбраната и сигурността на Русия“.

19 С писмо от 1 март 2023 г. жалбоподателят иска от Съвета да му предостави информацията и доказателствата, послужили като основание за приемането на ограничителните мерки по отношение на него. Освен това жалбоподателят посочва, че си запазва правото да представи становище и да поиска от Съвета да преразгледа решението си за включване на наименованието му в спорните списъци.

20 Тъй като не получава отговор от Съвета, с писмо от 17 март 2023 г. жалбоподателят отново отправя искането си.

21 С писмо от 31 март 2023 г. Съветът заявява, че не е длъжен да уведомява лицата и образуванията, включени в спорните списъци, за мотивите за включването им в тези списъци, и че цялата информация, обосноваваща включването на наименованието на жалбоподателя в тези списъци, се съдържа в членове 3 и 3б от измененото Решение 2014/512, в членове 2, 2а и 2б от изменения Регламент № 833/2014, както и в съображение 10 от Решение 2023/434 и в съображение 4 от Регламент 2023/427.

II. Факти, настъпили след подаването на жалбата

22 Съгласно Решение (ОВППС) 2023/1217 на Съвета от 23 юни 2023 г. за изменение на Решение 2014/512 (ОВ L 159 I, 2023 г., стр. 451) и Регламент (ЕС) 2023/1214 на Съвета от 23 юни 2023 г. за изменение на Регламент № 833/2014 (ОВ, L 159 I, 2023 г., стр. 1) спорните списъци са изменени по-специално чрез добавяне на следния уводен текст:

„В настоящото приложение са изброени физически или юридически лица, образувания или органи, които са крайни военни потребители, представляват част от военнопромишления комплекс на Русия или които имат търговски или други връзки със сектора на отбраната и сигурността на Русия, или които по друг начин подкрепят този сектор. Тези физически или юридически лица, образувания или органи допринасят за военното и технологичното укрепване на Русия или за развитието на сектора на отбраната и сигурността на Русия. Сред тях са физически или юридически лица, образувания или органи в трети държави, различни от Русия. Включването им в настоящото приложение не води до вменяване на отговорност за техните действия на юрисдикцията, в която действат“.

23 На 20 юли 2023 г. Съветът приема акта от юли 2023 г.

24 На 24 юли 2023 г. Съветът изпраща на жалбоподателя писмо, с което го уведомява за удължаването на срока на действие на въпросните ограничителни мерки по отношение на него.

25 На 30 ноември 2023 г. жалбоподателят изпраща писмо до Съвета, в което иска от него да преразгледа решението си за удължаване на срока на действие на посочените мерки и да предостави достъп до всички релевантни документи.

26 На 29 януари 2024 г. Съветът приема акта от януари 2024 г., с който наименованието на жалбоподателя продължава да фигурира в спорните списъци.

27 На 30 януари 2024 г. Съветът отговаря на писмото на жалбоподателя от 30 ноември 2023 г.

III. Искания на страните

28 Жалбоподателят моли Общия съд:

– да отмени обжалваните актове в частта, в която тези актове включват и запазват името му в спорните списъци,

– да осъди Съвета да заплати съдебните разноски по производството, а Европейската комисия — съдебните разноски, свързани с встъпването ѝ по делото.

29 Съветът, подпомаган от Комисията, моли Общия съд:

– да отхвърли жалбата;

– при условията на евентуалност, в случай на отмяна на обжалваните актове, да запази действието им във времето до изтичане на срока за обжалване, посочен в член 56, първа алинея от Статута на Съда на Европейския съюз, или, ако е подадена жалба, до евентуалното отхвърляне на тази жалба,

– да осъди жалбоподателя да заплати съдебните разноски.

IV. От правна страна

A. По допустимостта на допълнителните доказателства, представени от жалбоподателя

30 С писмо от 19 юни 2024 г. жалбоподателят представя допълнителни доказателства на основание член 85, параграф 3 от Процедурния правилник на Общия съд. Съветът и Комисията оспорват допустимостта на тези доказателства.

31 Следва да се припомни, че съгласно член 85, параграф 3 от Процедурния правилник по изключение главните страни могат да представят доказателства и да правят доказателствени искания преди приключване на устната фаза на производството или преди решението на Общия съд да се произнесе, без да провежда устна фаза на производството, при условие че късното им представяне и поискване бъдат мотивирани.

32 В настоящия случай следва да се отбележи, че жалбоподателят не представя данни, които могат да мотивират късното представяне на въпросните допълнителни доказателства, които представляват документи.

33 Както посочва Съветът, подкрепен от Комисията, всички тези документи, с изключение на съдържащите се в приложения AE.9 и AE.11, са били публикувани или издадени още преди подаването на жалбата. Що се отнася до документа в приложение AE.9, става въпрос за лиценз, издаден на жалбоподателя на 9 ноември 2023 г. Също така документът, съдържащ се в приложение AE.11, е писмо от 27 октомври 2023 г., изпратено до жалбоподателя по негово искане. Така жалбоподателят трябва да се е запознал с тези документи от момента на издаването им и е могъл да ги представи най-късно като приложение към второто си изявление за изменение на жалбата.

34 При тези обстоятелства трябва да се приеме, че жалбоподателят не е мотивирал по смисъла на член 85, параграф 3 от Процедурния правилник късното представяне на допълнителните доказателства, представени на 19 юни 2024 г. Ето защо тези доказателства са недопустими и няма да бъдат взети предвид от Общия съд при разглеждането на настоящата жалба.

Б. По същество

35 Жалбоподателят изтъква четири основания: първото — нарушаване на правото на защита и на правото на ефективна съдебна защита, второто — нарушаване на задължението за мотивиране, третото — грешка в преценката, и четвъртото — нарушаване на принципа на пропорционалност.

36 Общият съд счита за уместно да разгледа най-напред второто основание, а след това първото, третото и четвъртото основание.

1. По второто основание: нарушение на задължението за мотивиране

37 Жалбоподателят твърди, че Съветът не е изложил никакви индивидуални мотиви, за да обоснове включването на наименованието му в спорните списъци, нито му е съобщил конкретните мотиви, въз основа на които е стигнал до извода, че жалбоподателят е образувание, което пряко подкрепя военно-промишления комплекс на Русия, поради което последният не е могъл да узнае причините, поради които наименованието му е било включено в тях.

38 Според жалбоподателя съвместното тълкуване на съображение 10 от Решение 2023/434, член 3, параграф 7, член 3а, параграф 7 и член 3б от измененото Решение 2014/512, на които Съветът се позовава в писмените си изявления, не му позволява да разбере причините, поради които наименованието му е включено в спорните списъци. Нищо не сочело дали наименованието му е включено с мотива, че е доставял стоки и технологии с двойна употреба, или стоки и технологии, които могат да благоприятстват военния и технологичния напредък на Русия или развитието на сектора на отбраната и сигурността.

39 Жалбоподателят също така уточнява, че настоящото дело се различава от делата, по които е постановена цитираната от Съвета съдебна практика.

40 Съветът, подпомаган от Комисията, оспорва тези доводи.

41 Съгласно член 296, втора алинея ДФЕС „[п]равните актове са мотивирани“. Освен това съгласно член 41, параграф 2, буква в) от Хартата на основните права на Европейския съюз (наричана по-нататък „Хартата“) правото на добра администрация включва по-специално „задължението на администрацията да мотивира своите решения“.

42 Следва да се припомни, че задължението за мотивиране на увреждащ акт, което е следствие от принципа на зачитане на правото на защита, има за цел, от една страна, да предостави на заинтересуваното лице достатъчно данни, за да може то да установи дали актът е обоснован, или евентуално страда от порок, който позволява да се оспори валидността му пред съда на Съюза, и от друга страна, да позволи на последния да упражни контрол за законосъобразността на този акт (вж. решение от 27 юли 2022 г., RT France/Съвет, T-125/22, EU:T:2022:483, т. 102 и цитираната съдебна практика).

43 Съгласно постоянната съдебна практика мотивите, които се изискват в член 296 ДФЕС и член 41, параграф 2, буква в) от Хартата, трябва да са съобразени с естеството на обжалвания акт и с контекста, в който той е бил приет. Те трябва да излагат по ясен и недвусмислен начин съображенията на институцията, която е издала акта, така че да дадат възможност на заинтересуваното лице да се запознае с основанията за взетата мярка, а на

компетентната юрисдикция — да упражни своя контрол. Изискването за мотивиране следва да се преценява в зависимост от обстоятелствата в конкретния случай (вж. решение от 13 септември 2018 г., DenizBank/Съвет, T-798/14, EU:T:2018:546, т. 70 и цитираната съдебна практика).

44 Не се изисква мотивите да уточняват всички относими фактически и правни обстоятелства, доколкото въпросът дали мотивите са достатъчни, следва да се преценява с оглед не само на текста, но и на контекста, както и на съвкупността от правни норми, уреждащи съответната материя. По-специално, от една страна, увреждащият акт е достатъчно мотивиран, при положение че е издаден в познат за заинтересуваното лице контекст, който му позволява да разбере обхвата на наложената му мярка. От друга страна, степента на точност на мотивите на един акт трябва да бъде съразмерна с действителните възможности, техническите условия и сроковете, при които той трябва да бъде приет (вж. решения от 27 юли 2022 г., RT France/Съвет, T-125/22, EU:T:2022:483, т. 103 и 104 и цитираната съдебна практика, и от 20 септември 2023 г., Mordashov/Съвет, T-248/22, непубликувано, EU:T:2023:573, т. 46 и 47, и цитираната съдебна практика).

45 Следва да се отбележи, че в случая релевантните разпоредби от обжалваните актове представляват по отношение на жалбоподателя ограничителни мерки с индивидуален характер (вж. в този смисъл решение от 13 септември 2018 г., Almaz-Antey/Съвет, T-515/15, непубликувано, EU:T:2018:545, т. 86).

46 Съдебната практика обаче уточнява, че мотивите към акт на Съвета, с който се налага ограничителна мярка, трябва да разкриват не само правното основание на тази мярка, но и специфичните и конкретни причини, поради които при упражняване на оперативната си самостоятелност Съветът приема, че спрямо заинтересуваното лице следва да се вземе такава мярка (решение от 3 юли 2014 г., National Iranian Tanker Company/Съвет, T-565/12, EU:T:2014:608, т. 38; вж. в този смисъл и решение от 25 януари 2017 г., Almaz-Antey Air and Space Defence/Съвет, T-255/15, непубликувано, EU:T:2017:25, т. 55).

47 Най-напред следва да се припомни, че всички разглеждани ограничителни мерки се вписват в познатия на жалбоподателя контекст на международно напрежение, който предхожда приемането на релевантните разпоредби от Решение 2014/512, припомнени в точки 9—16 по-горе. От съображения 1—8 от Решение 2014/512 следва, че обявената цел на тези мерки е Руската федерация да плати по-висока цена за действията си за подкопаване на териториалната цялост, суверенитета и независимостта на Украйна, както и да се насърчи мирното уреждане на кризата. Така Решение 2014/512 описва цялостното положение, довело до неговото приемане, и общите цели, които то е предназначено да постигне (вж. в този смисъл решение от 28 март 2017 г., Rosneft, C-72/15, EU:C:2017:236, т. 123).

48 На второ място, следва да се отбележи, че член 3, параграфи 1 и 2 и член 3а, параграфи 1 и 2 от измененото Решение 2014/512 предвиждат при условията, посочени в същите разпоредби, забрана на продажбата, доставката, трансфера или износа на стоки и технологии с двойна употреба и забрана за предоставяне на техническа помощ, брокерски или други услуги, както и забрана за предоставяне на финансиране или финансова помощ във връзка с въпросните стоки и технологии на всяко лице, образувание или орган в Русия. Освен това съгласно член 3, параграф 7 и член 3а, параграф 7 от посоченото решение по

същество не се дава разрешение за дерогация от посочените забрани, когато крайният потребител може да е военен, да е посочено в приложение IV физическо или юридическо лице, образувание или орган или крайната употреба на стоките може да е военна.

49 В това отношение от съображение 12 от Решение 2022/327, с което са изменени членове 3 и 3а от Решение 2014/512, следва, че с оглед на сериозността на положението в Украйна Съветът счита за подходящо да приеме нови ограничителни мерки в отговор на дестабилизиращите действия на Руската федерация. В този контекст Съветът приема, че следва да се предвидят допълнителни ограничения върху износа, доставката или трансфера на стоки с двойна употреба и на някои стоки и технологии, които биха могли да допринесат за технологичното укрепване от страна на Русия на нейния сектор на отбраната и сигурността.

50 Освен това от съображение 5 от Решение (ОВППС) 2022/430 на Съвета от 15 март 2022 г. за изменение на Решение 2014/512 (ОВ L 87 I, 2022 г., стр. 56) следва, че с оглед на влошаването на положението в Украйна Съветът счита за необходимо да наложи по-строги ограничения върху износа на стоки с двойна употреба и на стоките, посочени в член 3а от измененото Решение 2014/512.

51 Освен това, както е припомнено в точка 18 по-горе, от съображение 10 от Решение № 2023/434 и съображение 4 от Регламент 2023/427 следва, че 96 образувания, сред които жалбоподателят, са добавени в спорните списъци като образувания, пряко подкрепящи военно-промишления комплекс на Руската федерация във военната ѝ агресия срещу Украйна.

52 Що се отнася до актовете от юли 2023 г. и януари 2024 г. (наричани по-нататък заедно „актовете за запазване в списъците“), това твърдение се подкрепя от формулировката на уводния текст в приложение IV към Решение 2014/512 и към Регламент № 833/2014, изменени съответно с Решение 2023/1217 и Регламент 2023/1214 — текст, който е цитиран в точка 22 по-горе.

53 Налага се обаче изводът, че специфичните и конкретни причини, поради които при упражняване на оперативната си самостоятелност Съветът приема, че спрямо жалбоподателя следва да се вземат разглежданите мерки по смисъла на посочената в точка 46 по-горе съдебна практика, в настоящия случай съответстват на критериите, определени в релевантните разпоредби и в съображенията от обжалваните актове.

54 Следователно наименованието на жалбоподателя е включено в спорните списъци поради това, че той отговаря на специфичните и конкретни условия, предвидени в релевантните разпоредби и в съображенията от обжалваните актове, а именно че се счита за образувание, което пряко подкрепя военно-промишления комплекс на Русия.

55 В това отношение трябва да се уточни, че използването на едни и същи съображения за приемането на ограничителни мерки по отношение на няколко лица не означава, че въпросните съображения не трябва да съдържат достатъчно специфични мотиви за всяко от засегнатите лица (вж. решение от 13 септември 2018 г., Vnesheconombank/Съвет, T-737/14, непубликувано, EU:T:2018:543, т. 76 и цитираната съдебна практика).

56 Всъщност, както беше припомнено в точки 18 и 51 по-горе, от съображение 10 от Решение 2023/434 и от съображение 4 от Регламент 2023/427 следва, че в спорните списъци са добавени 96 образувания. В съображение 10 се уточнява, че списъкът включва „образуванията, пряко подкрепящи военно-промишления комплекс на Русия във военната ѝ агресия срещу Украйна, на които са наложени по-строги ограничения за износ на стоки и технологии с двойна употреба, както и на стоки и технологии, които биха могли да спомогнат за технологичното развитие на сектора на отбраната и сигурността на Русия“. Тези ограничения са предвидени в член 3, параграф 7 и в член 3а, параграф 7 от посоченото решение.

57 Предвид обаче политическия контекст към датата на приемане на разглежданите ограничителни мерки и значението на това да се предотврати възможността образувания, пряко подкрепящи военно-промишления комплекс на Руската федерация във военната ѝ агресия срещу Украйна, да закупуват стоки с двойна употреба или стоки от посочените в член 3а от измененото Решение 2014/512, с оглед на целта на тези мерки, която е Руската федерация да плати по-висока цена за действията си за подкопаване на териториалната цялост, суверенитета и независимостта на Украйна и да се насърчи мирното уреждане на кризата, изборът на Съвета да приеме такива мерки срещу образувания, които са част от сектора на телекомуникациите, може лесно да бъде разбран в светлината на обявената цел на посочените мерки (вж. в този смисъл и по аналогия решение от 13 септември 2018 г., Almaz-Antey/Съвет, T-515/15, непубликувано, EU:T:2018:545, т. 96 и цитираната съдебна практика).

58 От това следва, че в контекста на установяването на допълнителните ограничения по член 3, параграф 7 и по член 3а, параграф 7 от измененото Решение 2014/512 жалбоподателят е в състояние да разбере, че е бил включен в спорните списъци, тъй като е считан за образувание, пряко подкрепящо военно-промишления комплекс на Русия във военната ѝ агресия срещу Украйна, като се имат предвид обстоятелството, че той е един от основните оператори на мобилна телефония и телекомуникационни услуги в Русия, както и политическият контекст към датата на приемане на обжалваните актове.

59 В това отношение, както твърди Съветът в писмените си изявления, на жалбоподателя са наложени ограничения по отношение на стоки с двойна употреба и някои стоки и технологии, които биха могли да спомогнат за технологичното развитие на сектора на отбраната и сигурността на Русия, за да се предотврати възможността той да придобие тези стоки и чрез използването им да подпомогне агресията на Руската федерация срещу Украйна, било като предоставя телекомуникационни услуги на руската армия, било като предлага телекомуникационни услуги на цивилни потребители в окупираните от Руската федерация области на Украйна.

60 По същия начин причината, обосноваваща удължаването на срока на действие на тези мерки чрез актовете за запазване в списъците, може лесно да бъде разбрана с оглед на съображения 2 и 3 от тези актове и уводния текст на приложение IV, в които отново е заявено, че се осъжда агресивната война, водена от Руската федерация срещу Украйна. Поради продължаването на незаконните действия е целесъобразно да се запазят наложените мерки и да се предприемат допълнителни мерки.

61 С оглед на изложеното следва да се приеме, че Съветът не е нарушил задължението за мотивиране и следователно второто основание трябва да се отхвърли.

2. По първото основание: нарушение на правото на защита и на правото на ефективна съдебна защита

а) По допустимостта

62 Без да повдига изрично възражение за недопустимост, Съветът твърди, че първото основание е лошо структурирано и може да се счита, че не отговаря на изискванията на член 76, буква г) от Процедурния правилник.

63 Най-напред следва да се посочи, че съгласно член 76, буква г) от Процедурния правилник исковата молба или жалбата трябва да посочват предмета на спора, изтъкнатите основания и доводи, както и кратко изложение на посочените основания, като това посочване трябва да е достатъчно ясно и точно, за да позволи на ответника да подготви защитата си, а на Общия съд — да упражни съдебен контрол, ако е необходимо, без да разполага с други данни (решение от 7 март 2017 г., United Parcel Service/Комисия, T-194/13, EU:T:2017:144, т. 191).

64 Трябва също така да се припомни, че за да е допустим(а) искът или жалбата пред Общия съд, е необходимо по-специално съществените правни и фактически обстоятелства, на които се основава, да следват поне обобщено, но по логичен и разбираем начин от текста на самата искова молба или жалба (решение от 7 март 2017 г., United Parcel Service/Комисия, T-194/13, EU:T:2017:144, т. 192).

65 Следва да се отбележи, че правните и фактическите обстоятелства, на които жалбоподателят основава доводите си, са разбираеми от прочита на жалбата. Всъщност в жалбата са изложени правните обстоятелства, на които жалбоподателят се позовава, както и, разбира се, накратко, но в достатъчна степен, фактическите обстоятелства, на които се основава, по-специално тези, изведени от обстоятелството, че той никога не е бил информиран или изслушван относно включването на наименованието му в спорните списъци. Също така Съветът е могъл да отговори на тези доводи в писмените си изявления. Общият съд също е могъл да установи доводите на жалбоподателя. От това следва, че първото основание е допустимо.

б) По същество

66 Жалбоподателят твърди, че Съветът е нарушил задължението за уведомяване и правото му да бъде изслушан. Той посочва, че не е бил уведомен за включването на наименованието му в спорните списъци и че не е имало нито публикуване на известие в *Официален вестник на Европейския съюз*, нито индивидуално уведомяване от страна на Съвета за обжалваните актове.

67 По-специално, жалбоподателят твърди, че Съветът не му е дал възможност да представи становище, и че съобщаването на доказателствата, подкрепящи включването на наименованието му в спорните списъци, което е станало едва с писмената защита, е незаконосъобразно.

68 В изявленията за изменение на жалбата жалбоподателят добавя, че и при приемането на актовете за запазване в списъците Съветът не му е предоставил възможност да представи становището си относно продължаването на наложените спрямо него ограничителни

мерки, и че доказателствата трябва да бъдат обявени за недопустими при преценката на основателността на обжалваните актове. При условията на евентуалност, в първото изявление за изменение на жалбата жалбоподателят посочва, че ако Общият съд приеме, че Съветът не е бил длъжен да го уведоми преди приемането на акта от юли 2023 г. за намерението си да запази наименованието му в спорните списъци и да му съобщи доказателствата, на които се основава този акт, той повдига възражение за незаконосъобразност на Решение 2014/512 и на Регламент № 833/2014 на основание член 277 ДФЕС.

69 Съветът, подпомаган от Комисията, оспорва тези доводи.

70 Следва да се припомни, че предвиденото в член 41, параграф 2, буква а) от Хартата право на изслушване във всяко производство, което е неразделна част от зачитането на правото на защита, гарантира на всяко лице възможността да изрази надлежно и ефективно становището си в хода на административно производство и преди срещу него да бъде прието решение, което може да засегне неблагоприятно интересите му (вж. в този смисъл решение от 27 юли 2022 г., RT France/Съвет, T-125/22, EU:T:2022:483, т. 75 и цитираната съдебна практика).

71 В рамките на производство за приемане на решение за включване на името на лице в списъка, съдържащ се в приложението към акт за ограничителни мерки, зачитането на правото на защита изисква компетентният орган на Съюза да уведоми съответното лице за мотивите и доказателствата срещу него, на които този орган възнамерява да обоснове решението си. При това уведомяване компетентният орган на Съюза трябва да даде възможност на това лице да изложи надлежно своята гледна точка във връзка с мотивите срещу него (вж. в този смисъл решение от 18 юли 2013 г., Комисия и др./Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P и C-595/10 P, EU:C:2013:518, т. 111 и 112).

72 Член 52, параграф 1 от Хартата обаче признава възможността да се ограничи упражняването на признатите от нея права, при положение че съответното ограничение зачита същността на съответното основно право и — при спазване на принципа на пропорционалност — то е необходимо и действително отговаря на признати от Съюза цели от общ интерес. В това отношение Съдът многократно е постановявал, че правото на защита подлежи на ограничения или дерогации по-специално в областта на ограничителните мерки, приети в контекста на общата външна политика и политика на сигурност (вж. решение от 27 юли 2022 г., RT France/Съвет, T-125/22, EU:T:2022:483, т. 77 и цитираната съдебна практика).

73 Освен това наличието на нарушение на правото на защита трябва да се разглежда в зависимост от специфичните във всеки един случай обстоятелства, и по-специално от естеството на разглеждания акт, от контекста, в който е бил приет, както и от правните норми, уреждащи съответната област (вж. решение от 18 юли 2013 г., Комисия и др./Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P и C-595/10 P, EU:C:2013:518, т. 102 и цитираната съдебна практика).

74 Следва също така да се припомни, че съдът на Съюза разграничава, от една страна, първоначалното включване на името на дадено лице в разглежданите списъци и от друга страна, запазването на името на това лице в посочените списъци (вж. в този смисъл решение от 30 април 2015 г., Al-Chihabi/Съвет, T-593/11, EU:T:2015:249, т. 40).

75 Настоящото основание за обжалване следва да се анализира в светлината на тези принципи на съдебната практика.

1) По първоначалните актове

76 На първо място, що се отнася до довода на жалбоподателя, че Съветът трябвало лично да го уведоми за обжалваните актове, тъй като в тях се предвиждали ограничителни мерки спрямо него, трябва да се отбележи, че макар липсата на лично уведомяване за тях да има значение за момента, от който започва да тече срокът за обжалване, сама по себе си тя не е причина за отмяна на тези актове. В това отношение жалбоподателят не изтъква нито един довод, за да докаже, че в разглеждания случай липсата на лично уведомяване за тези актове е довела до засягане на правата му, което да обосновава отмяната на актовете в засягащите го части (вж. в този смисъл решение от 27 юли 2022 г., RT France/Съвет, T-125/22, EU:T:2022:483, т. 82 и цитираната съдебна практика).

77 На второ място, следва да се припомни, че що се отнася до зачитането на правото на изслушване, от съдебната практика следва, че при приемане на първоначалното решение за включване на името на лице или образувание в списък на лица и образувания, чиито финансови средства се замразяват, Съветът не е длъжен да съобщава предварително на съответното лице или образувание мотивите, с които възнамерява да обоснове това включване. Всъщност, за да не се засегне ефикасността на подобна мярка, тя трябва по самото си естество да бъде изненадваща и да може да се приложи незабавно. С адресирано до Съвета искане съответното лице или образувание има също така правото да изрази становището си по тези доказателства, след като актът бъде приет (вж. решение от 27 юли 2022 г., RT France/Съвет, T-125/22, EU:T:2022:483, т. 80 и цитираната съдебна практика).

78 Подобно изключение от основното право на изслушване в хода на производство, предшестващо приемането на ограничителни мерки, е обосновано от необходимостта да се осигури ефикасност на мерките за замразяване на средства, и в крайна сметка от императивни съображения, свързани със сигурността или с международните отношения на Съюза и на неговите държави членки (вж. решение от 27 юли 2022 г., RT France/Съвет, T-125/22, EU:T:2022:483, т. 81 и цитираната съдебна практика).

79 Освен това следва да се припомни, че нито релевантните разпоредби от актовете, установяващи ограничителни мерки, нито общият принцип на зачитане на правото на защита предоставят на заинтересованите лица право на формално изслушване, тъй като е достатъчно да се предостави възможност за представяне на писмени становища (вж. в този смисъл и по аналогия решение от 12 февруари 2020 г., Amisi Kumba/Съвет, T-163/18, EU:T:2020:57, т. 75 и цитираната съдебна практика).

80 В настоящия случай, както посочва Съветът в писмените си изявления и в съдебното заседание, следва да се отбележи, че първоначалните актове е трябвало да се ползват с елемент на изненада, за да се гарантира тяхната ефективност и да се избегне възможността жалбоподателят да получи по-специално разрешения за износ на стоките и технологиите, посочени в членове 3 и 3а от измененото Решение 2014/512, или да сключи договори, които водят до прилагане на някое от изключенията, предвидени в член 3б, параграф 1 от посоченото решение. Следователно Съветът не е бил длъжен да изслуша жалбоподателя преди първоначалното му включване в списъка по смисъла на цитираната в точка 79 по-горе съдебна практика, поради което не е налице нарушение на правото му на изслушване в това отношение.

81 На трето място, що се отнася до това, че Съветът не е съобщил мотивите, обосноваващи приемането на ограничителните мерки по отношение на жалбоподателя, преди приемането на разглежданите ограничителни мерки, от цитираната в точка 77 по-горе съдебна практика следва, че по искане на жалбоподателя, доколкото наложените му ограничения по силата на релевантните разпоредби от първоначалните актове представляват по отношение на него индивидуални ограничителни мерки, Съветът е бил длъжен да съобщи мотивите за прилагането на тези мерки по отношение на жалбоподателя веднага след приемането на посочените актове.

82 В това отношение следва да се припомни, че правото на ефективна съдебна защита, което е закрепено в член 47 от Хартата, изисква заинтересуваното лице да може да се запознае с мотивите за взетото по отношение на него решение посредством прочита на самото решение или чрез изпращането на мотивите му по искане на това лице, без да се засяга правомощието на компетентния съд да изиска изпращането им от съответния орган, за да може то да защити правата си при възможно най-добрите условия и да реши, разполагайки с цялата необходима информация, дали е необходимо да сезира компетентния съд, както и за да се предостави на този съд пълна възможност за упражняване на контрол за законосъобразността на разглежданото решение (вж. решение от 18 юли 2013 г., Комисия и др./Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P и C-595/10 P, EU:C:2013:518, т. 100 и цитираната съдебна практика).

83 В настоящия случай от преписката е видно, че след писмата на жалбоподателя от 1 и 17 март 2023 г. Съветът отговаря с писмо от 31 март 2023 г., че цялата информация, обосноваваща включването на наименованието му в спорните списъци, се съдържа в съображение 10 от Решение 2023/434 и в членове 3 и 3б от измененото Решение 2014/512, както и в съображение 4 и в членове 2, 2а и 2б от изменения Регламент № 833/2014.

84 Така, следва да се отбележи, че основанието, посочено от Съвета за налагане на ограничителните мерки спрямо жалбоподателя, което се съдържа в релевантните разпоредби на самите първоначални актове, се състои основно в обстоятелството, че жалбоподателят е образувание, което пряко подкрепя руския военно-промишлен комплекс.

85 Следователно, както е видно от точка 58 по-горе, жалбоподателят е бил в състояние да разбере мотивите, поради които наименованието му е включено в спорните списъци, което му е позволило да защити правата си при възможно най-добрите условия и да реши, разполагайки с цялата необходима информация, дали е необходимо да сезира компетентния съд по смисъла на цитираната в точка 82 по-горе съдебна практика.

2) По актовете за запазване в списъците

86 Що се отнася до решение за запазване на ограничителни мерки по отношение на лице, за което те вече се прилагат, Съветът е длъжен да съобщи на това лице доказателствата, с която разполага, за да обоснове решението си, и трябва да му позволи да изложи надлежно становището си по отношение на мотивите, приети по отношение на него, преди приемането на това решение. Зачитането на това двустепенно процесуално задължение трябва да предхожда приемането на това решение (вж. в този смисъл решения от 21 декември 2011 г., Франция/People's Mojahedin Organization of Iran, C-27/09 P, EU:C:2011:853, т. 62 и цитираната съдебна практика, и от 18 юли 2013 г., Комисия и др./Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P и C-595/10 P, EU:C:2013:518, т. 111—113 и цитираната съдебна практика).

87 Следва обаче да се отбележи, че правото на изслушване преди приемането на актове, с които се запазват ограничителните мерки по отношение на лица, които вече са обект на тези мерки, следва да се спазва, когато Съветът възприеме нови доказателства срещу тези лица, а не когато това запазване се основава на същите мотиви като тези, които са обосновали приемането на първоначалния акт за налагане на въпросните ограничителни мерки (решения от 28 юли 2016 г., Tomana и др./Съвет и Комисия, C-330/15 P, непубликувано, EU:C:2016:601, т. 67, и от 7 юни 2023 г., Shakutin/Съвет, T-141/21, непубликувано, EU:T:2023:303, т. 74).

88 Така, макар запазването на наименованието на жалбоподателя в спорните списъци, за което е взето решение в актовете за запазване в списъците, да се основава, както в настоящия случай, на същите мотиви като тези, които са обосновали приемането на първоначалните актове за налагане на въпросните ограничителни мерки, Съветът е длъжен при периодичното преразглеждане на наложените на жалбоподателя ограничителни мерки да му съобщи евентуално новите доказателства, с които е актуализирал отново информацията не само за личното му положение, но и за положението в съответната трета държава, както и да получи становището му по тези доказателства, преди да приеме решение за запазване в списъка (вж. решение от 7 юни 2023 г., Shakutin/Съвет, T-141/21, непубликувано, EU:T:2023:303, т. 76 и цитираната съдебна практика).

89 В настоящия случай обаче мотивите на актовете за запазване в списъците не се различават от тези на първоначалните актове, поради което Съветът не е бил длъжен да изслуша жалбоподателя, преди да ги приеме, в съответствие с цитираната в точка 86 по-горе съдебна практика.

90 Следователно доводът на жалбоподателя, че Съветът неправилно не му е съобщил мотивите на актовете за запазване в списъците, трябва да бъде отхвърлен. Освен това по силата на цитираната в точки 86 и 87 по-горе съдебна практика, в настоящия случай Съветът не е бил длъжен да уведомява жалбоподателя за намерението си да запази наименованието му в спорните списъци.

91 Освен това следва да се отбележи, от една страна, че с писмо от 24 юли 2023 г. Съветът е отговорил на искането на жалбоподателя от 13 юни 2023 г. наименованието му да бъде заличено от спорните списъци. В това писмо Съветът посочва, че причината за включването на наименованието на жалбоподателя в посочените списъци, а именно фактът, че той пряко подкрепя военно-промишления комплекс на Русия във военната ѝ агресия срещу Украйна, е ясно посочена в релевантните разпоредби на актовете за запазване в списъците и в съображение 10 от Решение 2023/434. Тъй като изтъкнатите от жалбоподателя доводи по същество представляват обобщение на доводите, изложени в жалбата по настоящото дело, Съветът препраща жалбоподателя към писмената защита. От друга страна, Съветът уведомява жалбоподателя за решението си да запази наименованието му в спорните списъци, както и че може да представи ново становище до 1 декември 2023 г.

92 Що се отнася до акта от януари 2024 г., с писмо от 30 януари 2024 г. Съветът отговаря на писмото на жалбоподателя от 6 декември 2023 г., като подчертава, че поради съображенията, изложени в становището му, съдържащо се в първото изявление за изменение на жалбата, доводите, изложени в посоченото писмо от 6 декември 2023 г., са неоснователни.

93 По-специално, Съветът припомня, от една страна, че макар да не разполага с отделна преписка с доказателства относно жалбоподателя, това не означава, че към момента на включването на наименованието му в спорните списъци той не е бил запознат с общодостъпната в публичното пространство информация относно предходните му дейности и договори с руската армия, и от друга страна, че исканите документи вече са му били предоставени като приложение към писмената защита по настоящото дело.

94 Освен това, що се отнася до довода на жалбоподателя, че Съветът му е предоставил документацията в подкрепа на запазването на наименованието му в спорните списъци едва с писмената защита, следва да се отбележи, от една страна, че тази документация, връчена на 10 юли 2024 г., не представлява „нови доказателства“ по смисъла на цитираната в точка 87 по-горе съдебна практика, като се има предвид, че запазването на наименованието на жалбоподателя в посочените списъци се основава на същите мотиви като тези, обосноваващи първоначалното му включване. От друга страна, във всички случаи, що се отнася до актовете за запазване в списъците, предоставянето на тази документация е станало в разумен срок, който е бил достатъчен, за да може жалбоподателят, при конкретните обстоятелства по настоящото дело, да упражни правото си на защита.

95 Поради това първото основание следва да се отхвърли изцяло.

96 Освен това, що се отнася до повдигнатото от жалбоподателя при условията на евентуалност възражение за незаконосъобразност на Решение 2014/512 и на Регламент № 833/2014, жалбоподателят твърди, че тези актове биха били незаконосъобразни, ако се тълкуват в смисъл, че Съветът може да решава да запази името на дадено лице или образувание в спорните списъци, без предварително да съобщава мотивите за такова решение или намерението си да го направи. В това отношение, както признава Съветът, от член 41, параграф 2, буква а) от Хартата следва, че правото на изслушване трябва да бъде спазвано във всяко производство, което може да доведе до приемането на акт с неблагоприятни последици, дори когато приложимата правна уредба не предвижда изрично такова формално изискване (вж. решение от 12 май 2022 г., Boshab/Съвет, C-242/21 P, непубликувано, EU:C:2022:375, т. 62 и цитираната съдебна практика). Въпреки това, както следва от точки 87 и 90 по-горе, правото на изслушване преди приемането на актове, с които се запазват ограничителните мерки по отношение на лица, които вече са обект на тези мерки, не се прилага, когато това запазване се основава на същите мотиви като тези, които са обосновали приемането на първоначалния акт за налагане на въпросните ограничителни мерки.

97 От това следва, че правото на жалбоподателя да бъде изслушан, е трябвало да бъде спазено дори ако обжалваните актове не предоставят изрично такова право, поради което това възражение за незаконосъобразност трябва да бъде отхвърлено.

3. По третото основание: грешка в преценката

98 Жалбоподателят твърди, че Съветът не е доказал, че включването на наименованието му в спорните списъци се основава на достатъчно фактически основания.

99 На първо място, от съображение 10 от Решение 2023/434 следва, че Съветът се е позовал на презумпцията, че жалбоподателят пряко подкрепя военно-промишления комплекс на Руската федерация във военната ѝ агресия срещу Украйна. Жалбоподателят обаче посочва,

че Съветът трябва да докаже подкрепата му за посочения военно-промишлен комплекс на Русия. Освен това, когато е сезиран с подобно искане, Съветът бил длъжен да предостави всички доказателства, на които се основават приетите актове. Съветът не бил спазил посочените задължения.

100 Всъщност жалбоподателят оспорва, че е образувание, което пряко подкрепя военно-промишления комплекс на Руската федерация във войната ѝ срещу Украйна, и твърди, че въпреки многократните му искания Съветът не представя нито едно доказателство в подкрепа на това твърдение.

101 На второ място, в писмената реплика, дадена в отговор на доказателствата, представени от Съвета като приложение към писмената защита, жалбоподателят уточнява, че тъй като някои статии в пресата предхождат обжалваните актове, ако Съветът е разполагал с тях, той не е изпълнил задължението си да предостави доказателствата, с които разполага. В противен случай доказателствата не биха могли да се състоят в последващо обосноваване.

102 На трето място, приложените към писмената защита доказателства не внасяли яснота относно критериите за включване на жалбоподателя в спорните списъци и били недопустими поради късното им представяне на етапа на писмената защита и липсата си на надеждност.

103 На четвърто място, жалбоподателят оспорва, че представените от Съвета доказателства са достатъчни, за да се установи, че той пряко подкрепя военно-промишления комплекс на Руската федерация.

104 Първо, жалбоподателят оспорва твърдението, че предоставянето на роуминг услуги в областите Херсон, Запорожие, Донецк, Луганск и Крим улеснява интеграцията на тези области в Руската федерация. Статиите в пресата, представени от Съвета, не доказвали обратното.

105 Второ, жалбоподателят оспорва твърдението, че предоставя телекомуникационни услуги в Крим и продава SIM карти. Той оспорва също така надеждността на екранните снимки на статии в пресата и интернет страници, представени от Съвета в подкрепа на това твърдение.

106 Трето, жалбоподателят оспорва, че е изградил инфраструктура в Харковска област. В това отношение извлеченията от статиите, на които се основава Съветът, не представлявали надеждни доказателства.

107 Четвърто, жалбоподателят оспорва твърдението на Съвета, че е сключил договори с руските военни органи, което доказвало тясната му връзка с тях. В това отношение той твърди, от една страна, че посоченият от Съвета уебсайт не е официален уебсайт, в който са изброени сключените от руската държава договори, и от друга страна, че договорите, изброени в представените от Съвета документи, предхождат нахлуването в Украйна и че техният предмет не е свързан с военни операции.

108 Освен това като приложение към първото изявление за изменение на жалбата жалбоподателят представя одитен доклад, като твърди, че този одит опровергава твърдението на Съвета, че разполагал с инфраструктури в Харковска област. Също така според него, от една страна, фактът, че този доклад е изготвен за целите на

производството пред Общия съд, не засяга неговата надеждност и от друга страна, тълкуването му от Съвета е спекулативно. За сметка на това жалбоподателят счита, че твърденията на Съвета относно тези инфраструктури се основават само на доказателства, които произтичат от един и същ източник и не са много достоверни.

109 Съветът, подпомаган от Комисията, оспорва тези доводи.

110 Съгласно постоянната съдебна практика обаче, макар да е вярно, че Съветът разполага с известно право на преценка, за да определи във всеки отделен случай дали са изпълнени правните критерии, на които се основават разглежданите ограничителни мерки, юрисдикциите на Съюза са длъжни да осигурят контрол за законосъобразността на всички актове на Съюза, който по принцип е пълен (вж. решения от 3 юли 2014 г., National Iranian Tanker Company/Съвет, T-565/12, EU:T:2014:608, т. 54 и 55 и цитираната съдебна практика, и от 26 октомври 2022 г., Овсянников/Съвет, T-714/20, непубликувано, EU:T:2022:674, т. 61 и цитираната съдебна практика).

111 Освен това следва да се припомни, че ефикасността на съдебния контрол, гарантиран от член 47 от Хартата, изисква по-специално съдът на Съюза да се увери, че решението, с което са приети или запазени ограничителни мерки и което има индивидуален характер за съответното лице или образувание, почива на достатъчно солидна фактическа база. Това предполага проверка на твърдените фактически обстоятелства, съдържащи се в изложението на мотивите, което е в основата на това решение, така че съдебният контрол да не се свежда до преценка на абстрактната вероятност на посочените мотиви, а да включи въпроса дали тези мотиви, или поне онзи от тях, считан сам по себе си за достатъчен да обоснове същото това решение, са обосновани (решение от 18 юли 2013 г., Комисия и др./Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P и C-595/10 P, EU:C:2013:518, т. 119).

112 При преценката на основателността на тези мотиви доказателствата и данните не трябва да се разглеждат отделно, а в своя контекст. Всъщност Съветът изпълнява възложената му тежест на доказване, ако представи пред съда на Съюза съвкупност от достатъчно конкретни, точни и съгласувани улики, които дават възможност да се установи наличието на достатъчна връзка между лицето, на което е наложена ограничителна мярка, и режима или, най-общо, ситуациите, срещу които се води борба (решение от 15 ноември 2023 г., OT/Съвет, T-193/22, EU:T:2023:716, т. 124).

113 В случай на оспорване именно компетентният орган на Съюза следва да докаже основателността на мотивите, изтъкнати срещу засегнатото лице, а не това лице да представя отрицателни доказателства за неоснователността на тези мотиви (вж. решение от 15 юни 2017 г., Киселёв/Съвет, T-262/15, EU:T:2017:392, т. 63 и цитираната съдебна практика).

114 Освен това упражняваният от Общия съд контрол за материална законосъобразност, що се отнася по-специално до спора за ограничителни мерки, трябва да се извършва не само с оглед на доказателствата, посочени в мотивите на спорните актове, но и с оглед на доказателствата, които Съветът представя пред Общия съд в случай на оспорване, за да докаже верността на фактическите си твърдения (вж. в този смисъл решение от 22 април 2021 г., Съвет/РКК, C-46/19 P, EU:C:2021:316, т. 64).

115 Именно в светлината на тези принципи на съдебната практика следва да се разгледа въпросът за основателността на доводите на жалбоподателя.

а) По първоначалните актове

116 Що се отнася до първоначалните актове, трябва да се установи, първо, дали доказателствата, представени от Съвета като приложение към писмените му изявления, могат да се използват в подкрепа на включването на наименованието на жалбоподателя в спорните списъци, и второ, дали Съветът е допуснал грешка в преценката, като е приел, че жалбоподателят пряко е подкрепял руския военно-промишлен комплекс.

117 В това отношение следва най-напред да се уточни, че Съветът се основава на четири твърдения, а именно че, първо, жалбоподателят предоставя роуминг услуги в Донецка, Луганска, Запорожка и Херсонска област и в Крим, второ, предоставя телекомуникационни услуги в Крим, трето, разполага с инфраструктура в Харковска област и четвърто, е сключил договори за предоставяне на телекомуникационни услуги с руската армия.

1) По възможността Съветът да се позове на доказателства, представени на етапа на писмената защита

118 На първо място, що се отнася до мотива, възприет от Съвета в подкрепа на включването на наименованието на жалбоподателя в спорните списъци, а именно че жалбоподателят пряко подкрепя военно-промишления комплекс на Руската федерация, следва да се отбележи, че вследствие на искането на жалбоподателя Съветът му е отговорил, че цялата информация, обосноваваща посоченото включване, се съдържа в релевантните разпоредби на първоначалните актове. Всъщност Съветът е представил тези доказателства едва на етапа на писмената защита. Ето защо трябва да се определи дали Съветът е имал право да се позове на тези доказателства.

119 От съдебната практика следва, че непредоставянето от Съвета на доказателствата, въз основа на които е включил дадено лице в списък с ограничителни мерки, не би могло да засегне правото на защита на това лице, ако тези доказателства представляват познат контекст, с други думи, ако са публично достъпни и поради това може да се предположи, че са всеизвестни (вж. в този смисъл решения от 7 април 2016 г., Central Bank of Iran/Съвет, C-266/15 P, EU:C:2016:208, т. 37, и от 25 март 2015 г., Central Bank of Iran/Съвет, T-563/12, EU:T:2015:187, т. 85 и 97).

120 В настоящия случай може да се предположи, че е всеизвестен фактът, че един от големите телекомуникационни оператори в Руската федерация, какъвто е жалбоподателят, което последният не оспорва, във време на война участва в пряката подкрепа на военно-промишления комплекс на тази държава.

121 Жалбоподателят обаче оспорва факта, че за да докаже твърдението си, че той пряко е подкрепял руския военно-промишлен комплекс, Съветът е представил няколко доказателства като приложение към писмената защита.

122 В това отношение следва да се отбележи, че Съветът не е длъжен да предостави на жалбоподателя документите, на които се основава първоначалното решение за включване на наименованието му в спорните списъци, доколкото твърдените факти могат да се приемат за всеизвестни, както е посочено в точка 120 по-горе. Следователно Съветът не е бил длъжен да предостави документите или другите доказателства в това отношение (вж. в

този смисъл и по аналогия решения от 7 април 2016 г., Central Bank of Iran/Съвет, C-266/15 P, EU:C:2016:208, т. 38, и от 25 март 2015 г., Central Bank of Iran/Съвет, T-563/12, EU:T:2015:187, т. 97).

123 Така, макар по принцип Съветът да е длъжен да установи в решенията си точността на фактите в подкрепа на включването на дадено лице в списъците с ограничителни мерки, това не е така, когато той твърди всеизвестни факти, чиято точност лицето, по отношение на което са наложени ограничителните мерки, е в състояние да оспори пред Общия съд. При това положение от принципа на равни процесуални възможности следва, че Съветът има право да представи пред Общия съд документи, които по принцип са общодостъпни в публичното пространство, за да докаже точността на такъв всеизвестен факт, която не е била установена в обжалваното пред Общия съд решение, като по този начин даде възможност на последния да провери този факт и неговата точност въз основа на конкретни доказателства и да се произнесе по оспорването на жалбоподателя (вж. в този смисъл и по аналогия решение от 10 ноември 2011 г., LG Electronics/СХВП, C-88/11 P, непубликувано, EU:C:2011:727, т. 27—29 и цитираната съдебна практика).

124 Всъщност, както посочва Съветът в съдебно заседание и в писмените си изявления, той е бил запознат с общия контекст или общодостъпната в публичното пространство информация относно образуванията, които е решил да включи в спорните списъци, и по-специално относно жалбоподателя. Така в настоящия случай, въпреки че Съветът не е съставил досие с доказателства към момента на приемане на първоначалните актове, в случай на оспорване той може да се позове на общодостъпни в публичното пространство доказателства, за да докаже твърденията си относно факт, за който може да се предположи, че е всеизвестен.

2) По преценката на фактите

125 Необходимо е, първо, да се разгледат твърденията на жалбоподателя, с които се оспорва надеждността на някои доказателства, и второ, да се провери дали Съветът е допуснал неправилна преценка на фактите.

i) По надеждността на доказателствата

126 Що се отнася до достоверността на доказателствата, която се оспорва частично от жалбоподателя, следва да се припомни, че в отсъствието на разследващи правомощия в трети държави преценката на органите на Съюза следва всъщност да се основава на публично достъпни източници на информация, доклади, статии в пресата, доклади на тайните служби или на други подобни източници на информация (решения от 14 март 2018 г., Kim и др./Съвет и Комисия, T-533/15 и T-264/16, EU:T:2018:138, т. 107, и от 16 декември 2020 г., Haswani/Съвет, T-521/19, непубликувано, EU:T:2020:608, т. 142).

127 В това отношение би било прекомерно и непропорционално да се изисква от Съвета сам да провежда разследвания на място относно истинността на факти, които се съобщават от множество медии (решения от 25 януари 2017 г., Almaz-Antey Air and Space Defence/Съвет, T-255/15, непубликувано, EU:T:2017:25, т. 148, и от 1 юни 2022 г., Пригожин/Съвет, T-723/20, непубликувано, EU:T:2022:317, т. 59).

128 Освен това дейността на съдилищата на Съюза се ръководи от принципа на свободна преценка на доказателствата и единственият критерий за преценка на силата на представените доказателства е тяхната достоверност. Ето защо, за да се прецени доказателствената сила на даден документ, следва да се провери правдоподобността на съдържащата се в него информация и да се отчетат по-специално произходът на документа, обстоятелствата по съставянето му и неговият адресат, и да се прецени дали предвид съдържанието си той изглежда логичен и достоверен (вж. решение от 15 ноември 2023 г., OT/Съвет, T-193/22, EU:T:2023:716, т. 114 и цитираната съдебна практика).

129 В настоящия случай жалбоподателят оспорва достоверността на някои от доказателствата, на които се основава Съветът.

130 По-конкретно, първо, що се отнася до предоставянето на телекомуникационни услуги в Крим, по-специално роуминг услуги, жалбоподателят твърди, че уебсайтът „Fans de MegaFon“ и интернет страницата „Help-Desk MegaFon“, в които се посочва, че той предоставя интернет услуги в Крим, са ненадеждни с оглед на неофициалния си източник; второ, що се отнася до наличието на негова инфраструктура му в Харковска област, жалбоподателят оспорва доказателствената стойност на статията от 25 април 2022 г. на специализирания по въпросите на Централна и Източна Европа мозъчен тръст Centre for Eastern Studies и на статията от 24 април 2022 г. в онлайн вестника „Ukrainska Pravda“, тъй като тези публикации не посочвали източниците си и тяхната независимост била спорна; трето, що се отнася до връзката между него и руската армия, жалбоподателят твърди, че извлеченията от интернет страница, в които се съдържат списъци на договори за телекомуникационни услуги, сключени между него и руската армия в периода 2013—2021 г., не произхождат от официална интернет страница.

131 В съответствие с цитираната в точки 126—128 по-горе съдебна практика обаче използваните от Съвета доказателства произхождат от различни източници и се състоят по-специално от статии в пресата, като всички тези доказателства са публично достъпни.

132 Така, що се отнася до статиите от интернет страниците „Fans de MegaFon“ и „Help-Desk MegaFon“ и извлечението от интернет страница, съдържащо списък на сключените между жалбоподателя и руската армия договори, твърденията на жалбоподателя, че тези източници не са достоверни, тъй като не става въпрос за страници от официалните му интернет сайтове, трябва да бъдат отхвърлени при липсата на доказателства, които да оспорват достоверността на тези източници.

133 По същия начин, що се отнася до статиите в Centre for Eastern Studies и вестника „Ukrainska Pravda“, доводът на жалбоподателя, че тези две статии, едната от които възпроизвеждала другата, не посочват източниците си и че независимостта им била спорна, не е подкрепен с конкретни доказателства, освен с изготвения по искане на жалбоподателя одитен доклад, който обаче е съставен въз основа на данни, предоставени от самия него. По-конкретно, що се отнася до Centre for Eastern Studies, той е независим изследователски институт, установен в държава членка, във Варшава (Полша), и няма основание да се поставя под съмнение достоверността на публикуваните от него статии. Следователно твърденията на жалбоподателя не могат да поставят под съмнение надеждността на тези доказателства.

134 Освен това жалбоподателят не оспорва, че предоставя роуминг услуги за обслужване на своите клиенти в Донецка, Луганска, Запорожка и Херсонска област и в Крим.

135 С оглед на изложеното и при липсата на каквито и да било доказателства в преписката, които могат да поставят под съмнение надеждността на използваните от Съвета източници, следва да се признае тяхната надеждност и следователно определена доказателствена стойност по смисъла на съдебната практика, посочена в точка 128 по-горе.

ii) По релевантността и достатъчния характер на представените от Съвета доказателства

136 Що се отнася до довода на жалбоподателя, че представените от Съвета доказателства не могат да потвърдят твърденията му, припомнени в точки 103—107 по-горе, следва да се провери дали тези доказателства позволяват да се установи, че жалбоподателят пряко подкрепя руския военно-промишлен комплекс.

137 Първо, що се отнася до роуминг услугите, предлагани в Донецка, Луганска, Запорожка и Херсонска област и в Крим, жалбоподателят оспорва твърдението, че предоставянето на тези услуги представлява доказателство за твърдяната му подкрепа за руския военно-промишлен комплекс. Той обаче не оспорва, че предоставя посочените услуги в тези области.

138 Както подчертава Съветът, в контекста, в който трябва да се преценяват тези доказателства, а именно контекста на продължаващата военна агресия на Русия срещу Украйна, предоставянето на роуминг услуги може да улесни и укрепи „интегрирането“ на тези области в рамките на Руската федерация. Всъщност е вярно, че предоставянето на роуминг услуги само по себе си не би създало проблеми в друг контекст. Предоставянето на тези услуги обаче на клиентите му въз основа на сътрудничество с „местен оператор“, улеснява дейността им в посочените области на Украйна под руски контрол, тъй като те могат да продължат да използват руската си SIM карта в окупираните области и да се обаждат, да изпращат есемеси и да се свързват с интернет по време на престоя си в тези области, без да е необходимо да се абонират за местния мобилен телефонен оператор. По този начин той улеснява комуникацията на руските потребители между Русия и окупираните територии на Украйна. Тези изводи се потвърждават от обстоятелството, че жалбоподателят е започнал да предоставя посочените услуги едва след началото на военната агресия в Украйна.

139 От това следва, че Съветът е имал основание да приеме, че с оглед на политическото и военното развитие в разглежданите области и в контекста на продължаващата война предоставянето на роуминг услуги може допълнително да подкопае териториалната цялост на Украйна и следователно представлява косвено доказателство, потвърждаващо подкрепата на жалбоподателя за руския военно-промишлен комплекс.

140 Второ, що се отнася до оспореното от жалбоподателя предоставяне на телекомуникационни услуги в Крим, следва да се отбележи, че Съветът е представил статия от интернет страниците „Fans de MegaFon“ и „Help-Desk MegaFon“. По същите съображения като изложените в точки 138 и 139 по-горе предоставянето на тези услуги допринася в още по-голяма степен за подкрепата на руския военно-промишлен комплекс. Във всеки случай, дори да се приеме, че жалбоподателят не е предоставял такива услуги в Крим, в случая не се оспорва, че той е предоставял роуминг услуги там.

141 Трето, следва да се отбележи, че публикуваните от Centre for Eastern Studies и от вестник „Ukrainska Pravda“ статии, които Съветът предоставя, свидетелстват за наличието на инфраструктура на жалбоподателя в Харковска област.

142 Четвърто, що се отнася до договорите, сключени между руската армия и жалбоподателя в периода 2013—2021 г., последният твърди, от една страна, че тези договори предхождат нахлуването в Украйна и от друга страна, че въпросните услуги не могат да бъдат използвани при военни операции.

143 В това отношение Съветът представя извлечения от интернет страницата „ClearSpending“, в които се съдържат посочените договори със срока на действие на всеки от тях. От една страна обаче, макар представените от Съвета доказателства да сочат, че жалбоподателят и руската армия са сключили договори в периода 2013—2021 г., тези договори свидетелстват за наличието на дългосрочна връзка между жалбоподателя и тази армия. От друга страна, въпреки липсата на доказателства за евентуалното продължаване на действието на тези договори, трябва да се отбележи, че продължилите почти десет години договорни отношения между жалбоподателя и руската армия потвърждават твърдението, че след агресията на Русия в Украйна жалбоподателят е образувание, което пряко подкрепя военно-промишления комплекс на Руската федерация.

144 С оглед на всичко изложено по-горе следва да се отбележи, че представените от Съвета доказателства представляват съвкупност от достатъчно конкретни, точни и съгласувани улики, които потвърждават факта, че жалбоподателят пряко подкрепя руския военно-промишлен комплекс. Следователно Съветът не е допуснал грешка в преценката.

б) По актовете за запазване в списъците

145 Що се отнася до актовете за запазване в списъците, първо, следва да се отбележи, че както бе посочено в точка 124 по-горе, Съветът може да се позовава на доказателствата, които е представил в рамките на производството пред Общия съд като приложение към писмената защита в отговор на възраженията на жалбоподателя, за да докаже точността на факт, за който може да се предположи, че е всеизвестен.

146 Освен това следва да се отбележи, че във всички случаи, що се отнася до актовете за запазване в списъците, на 24 юли 2023 г. Съветът по-специално изпраща на жалбоподателя писмо, с което го уведомява за удължаването на срока на действие на обжалваните актове спрямо него, като изрично препраща към доказателствата, представени като приложение към писмената защита, подадена на 28 юни 2023 г. Поради това той може да се позове на тях, за да установи основателността на твърдените факти по отношение на жалбоподателя.

147 Второ, поради същите съображения като изложените в точки 129—144 по-горе твърденията на Съвета се основават на надеждни и релевантни доказателства.

148 Ето защо следва да се констатира, че Съветът е представил съвкупност от достатъчно конкретни, точни и съгласувани улики, които доказват, че жалбоподателят отговаря на разглеждания критерий за включване в списъка.

149 Трето, що се отнася до общия контекст, свързан с положението в Украйна, следва да се констатира, че към датата на приемане на актовете за запазване в списъците сериозността на положението в тази държава продължава да е налице и целта, преследвана с първоначалните актове, а именно да се окаже натиск върху руското правителство да прекрати действията и политиката си, дестабилизиращи Украйна, все още е валидна.

150 Четвърто, що се отнася до одиторския доклад, представен от жалбоподателя като приложение към първото изявление за изменение на жалбата, за да установи, че не разполага с инфраструктура в Харковска област, трябва да се отбележи, че в светлината на цитираната в точка 128 по-горе съдебна практика доказателствената стойност на този документ е слаба. Всъщност, от една страна, този доклад е изготвен по искане на жалбоподателя за целите на настоящото дело, а от друга страна, в него се посочва, че одиторът не е могъл да установи никакви записи за активите на жалбоподателя, които могат да бъдат отнесени, по-специално, към Харковска област, но това не означава непременно, че жалбоподателят не разполага с инфраструктура в тази област. Освен това в доклада се посочва, че той е изготвен въз основа на процедури, договорени с жалбоподателя, и че не може да се гарантира, че ако са били проведени допълнителни процедури, резултатите биха могли да бъдат различни.

151 С оглед на всички тези съображения следва да се отбележи, че Съветът не е допуснал грешка в преценката, като е приел, че жалбоподателят е образувание, пряко подкрепящо руския военно-промишлен комплекс, и следователно като е запазил името му в спорните списъци.

152 С оглед на всичко изложено по-горе третото основание трябва да се отхвърли изцяло.

4. По четвъртото основание: нарушение на принципа на пропорционалност и накърняване на свободата на стопанска инициатива и доброто име на жалбоподателя

153 Жалбоподателят твърди, че обжалваните актове накърняват свободата му на стопанска инициатива, закрепена в член 16 от Хартата, както и неговото добро име. Всъщност той не можел да се ползва от нито една дерогация и основната част от дейността му била възпрепятствана. Освен това жалбоподателят твърди, че включването му в спорните списъци не можело да се счита за необходима и подходяща мярка за целите на борбата с действията за дестабилизиране на Руската федерация в Украйна.

154 Освен това, на първо място, жалбоподателят добавя, че другите големи руски телекомуникационни оператори не са били обект на никакви ограничителни мерки. На второ място, той посочва, че достъпът до интернет се счита за право на човека и ограниченията на този достъп могат да засегнат правото на потребителите на свободата на изразяване, на личен живот и на образование.

155 Съветът и Комисията оспорват тези доводи.

156 Следва да се припомни, че принципът на пропорционалност, който е част от общите принципи на правото на Съюза и е възпроизведен в член 5, параграф 4 ДЕС, изисква приложените с разпоредба на правото на Съюза мерки да бъдат в състояние да осъществят легитимните цели, преследвани от съответната правна уредба, и да не надхвърлят необходимото за тяхното постигане (вж. решение от 15 ноември 2023 г., OT/Съвет, T-193/22, EU:T:2023:716, т. 190 и цитираната съдебна практика).

157 В настоящия случай следва да се отбележи, че свободата на стопанска инициатива на жалбоподателя е ограничена и че зачитането на доброто му име в известна степен е засегнато поради предприетите срещу него ограничителни мерки.

158 Макар зачитането на основните права да е условие за законосъобразността на актовете на Съюза, съгласно постоянната съдебна практика изтъкнатите от жалбоподателя основни права, а именно правото на свобода на стопанската инициатива и правото на зачитане на доброто име, не се ползват с абсолютна защита в правото на Съюза. Следователно върху упражняването на тези права могат да се налагат ограничения, при условие че тези ограничения действително отговарят на преследваните от Съюза цели от общ интерес и не представляват по отношение на преследваната цел непропорционална и нетърпима намеса, която би могла да накърни самата същност на гарантираните по този начин права (вж. в този смисъл решение от 15 ноември 2023 г., OT/Съвет, T-193/22, EU:T:2023:716, т. 193 и цитираната съдебна практика).

159 Така, за да е в съответствие с правото на Съюза, засягането на разглежданите основни права трябва да бъде предвидено в закон, да зачита основното съдържание на посочената свобода, да преследва цел от общ интерес, призната като такава от Съюза, и да не е непропорционално (вж. решение от 15 ноември 2023 г., OT/Съвет, T-193/22, EU:T:2023:716, т. 194 и цитираната съдебна практика).

160 Следва да се отбележи, че в случая тези четири условия са изпълнени.

161 Първо, разглежданите ограничителни мерки са „предвидени в закон“, тъй като са приети с актове, които са по-конкретно с общо приложение, имат ясно правно основание в правото на Съюза и са достатъчно предвидими.

162 Второ, обжалваните актове се прилагат за период от шест месеца и подлежат на редовно преразглеждане. Тъй като посочените мерки са временни и обратими, следва да се приеме, че те не засягат основното съдържание на изтъкнатите свободи.

163 Трето, те отговарят на цел от общ интерес, която е от основно значение за международната общност — Руската федерация да плати по-висока цена за действията си за подкопаване на териториалната цялост, суверенитета и независимостта на Украйна и да се насърчи мирното уреждане на кризата (вж. в този смисъл решения от 28 март 2017 г., Rosneft, C-72/15, EU:C:2017:236, т. 147, и от 15 ноември 2023 г., OT/Съвет, T-193/22, EU:T:2023:716, т. 198).

164 Четвърто, що се отнася до подходящия характер на разглежданите ограничителни мерки, следва да се отбележи, че с оглед на цели от общ интерес, които са от такова основополагащо значение за международната общност като посочените в точка 163 по-горе цели, тези мерки не могат сами по себе си да се разглеждат като неподходящи. Освен това, що се отнася до необходимия характер на тези мерки, следва да се отбележи, че обжалваните актове съдържат забрана по отношение на определени продукти, а именно стоките и технологиите с двойна употреба, както и тези, посочени в член 3а, параграф 7 от измененото Решение 2014/512, и че тази забрана се отнася само до европейските оператори. Други, по-малко ограничителни мерки, като например система за предварително разрешение, не позволяват така ефективно да се постигне преследваната цел.

165 Всъщност обжалваните актове не се отнасят до всички стоки, а само до стоките и технологиите с двойна употреба и тези, посочени в член 3а, параграф 7 от измененото Решение 2014/512, и предвиждат възможността за предоставяне на дерогации от прилаганите ограничителни мерки. По-специално, член 3б, параграф 1 от измененото Решение 2014/512 предвижда дерогации от разглежданите ограничителни мерки по

отношение на образуванията, чието наименование е включено в спорните списъци, като жалбоподателя. По-конкретно, в два случая компетентните национални органи могат да разрешат продажбата, доставката, трансфера или износа на стоки и технологии с двойна употреба дори ако имат основателни причини да смятат, че крайният потребител може да е образувание от посочените в приложение IV — когато тези стоки или технологии или свързаната с тях техническа или финансова помощ са необходими за спешното предотвратяване или ограничаване на последиците на събитие, което е вероятно да има сериозно и съществено въздействие върху човешкото здраве и безопасност или върху околната среда, и когато тези стоки или технологии или предоставянето на свързаната с тях техническа или финансова помощ са дължими по сключен преди 26 февруари 2022 г. договор или по допълнителен договор, необходим за изпълнението на такъв договор, при условие че разрешението е поискано преди 1 май 2022 г.

166 Пето, претеглянето на засегнатите интереси показва, че неблагоприятните последици от ограниченията върху износа на стоки и технологии с двойна употреба не са непропорционални с оглед на преследваните цели. В това отношение значимостта на целите, преследвани с обжалваните актове, които са част от по-широката цел за поддържане на мира и международната сигурност в съответствие с целите на външната дейност на Съюза, прогласени в член 21 ДЕС, може да надделее над отрицателни последици, дори и значителни, за някои оператори. Следователно жалбоподателят не е доказал, че обжалваните актове са засегнали непропорционално свободата му на стопанска инициатива и правото на зачитане на доброто му име.

167 Освен това, доколкото жалбоподателят посочва в писмената си реплика, от една страна, че другите големи руски телекомуникационни оператори не са били обект на никакви ограничителни мерки и от друга страна, че наложените спрямо него ограничения могат да засегнат правото на неговите потребители на свобода на изразяване, на личен живот и на образование, трябва да се отбележи, че тези доводи не са подкрепени с доказателства.

168 Във всички случаи, що се отнася до довода на жалбоподателя, че другите големи руски телекомуникационни оператори не са били обект на никакви ограничителни мерки, следва да се отбележи, че дори да се предположи, че Съветът не е приел ограничителни мерки по отношение на определени лица или образувания от сектора на телекомуникациите в Руската федерация и че те се намират в положение, сходно на това на жалбоподателя, този довод следва да бъде отхвърлен. Всъщност принципите на равно третиране, на недопускане на дискриминация и на добра администрация трябва да се съчетават с принципа за законност (вж. решения от 14 октомври 2009 г., Bank Melli Iran/Съвет, T-390/08, EU:T:2009:401, т. 59 и цитираната съдебна практика, и от 3 май 2016 г., Post Bank Iran/Съвет, T-68/14, непубликувано, EU:T:2016:263, т. 135).

169 Що се отнася до довода на жалбоподателя, че наложените му ограничения могат да засегнат правото на неговите потребители на свободата на изразяване, на личен живот и на образование, следва да се отбележи, че жалбоподателят не го е подкрепил с конкретни аргументи, и по-специално не е обяснил по какъв начин прилагането на строгия режим на износ на стоки и технологии с двойна употреба може да засегне посочените права.

170 С оглед на гореизложеното следва да се отхвърли четвъртото правно основание и следователно жалбата в своята цялост.

V. По съдебните разноски

171 Съгласно член 134, параграф 1 от Процедурния правилник загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане.

172 Съгласно член 138, параграф 1 от Процедурния правилник държавите членки и институциите, встъпили по делото, понасят направените от тях съдебни разноски.

173 В настоящия случай, тъй като жалбоподателят е загубил делото, той следва да бъде осъден да заплати съдебните разноски. Освен това в качеството си на встъпила институция Комисията понася направените от нея съдебни разноски.

По изложените съображения

ОБЩИЯТ СЪД (първи разширен състав)

реши:

1) Отхвърля жалбата.

2) Осъжда MegaFon OAO да понесе, наред с направените от него съдебни разноски, и тези на Съвета на Европейския съюз.

3) Европейската комисия понася направените от нея съдебни разноски.

Mastroianni Brkan Gâlea

Tóth Kalėda

Обявено в открито съдебно заседание в Люксембург на 15 януари 2025 година.

Подписи